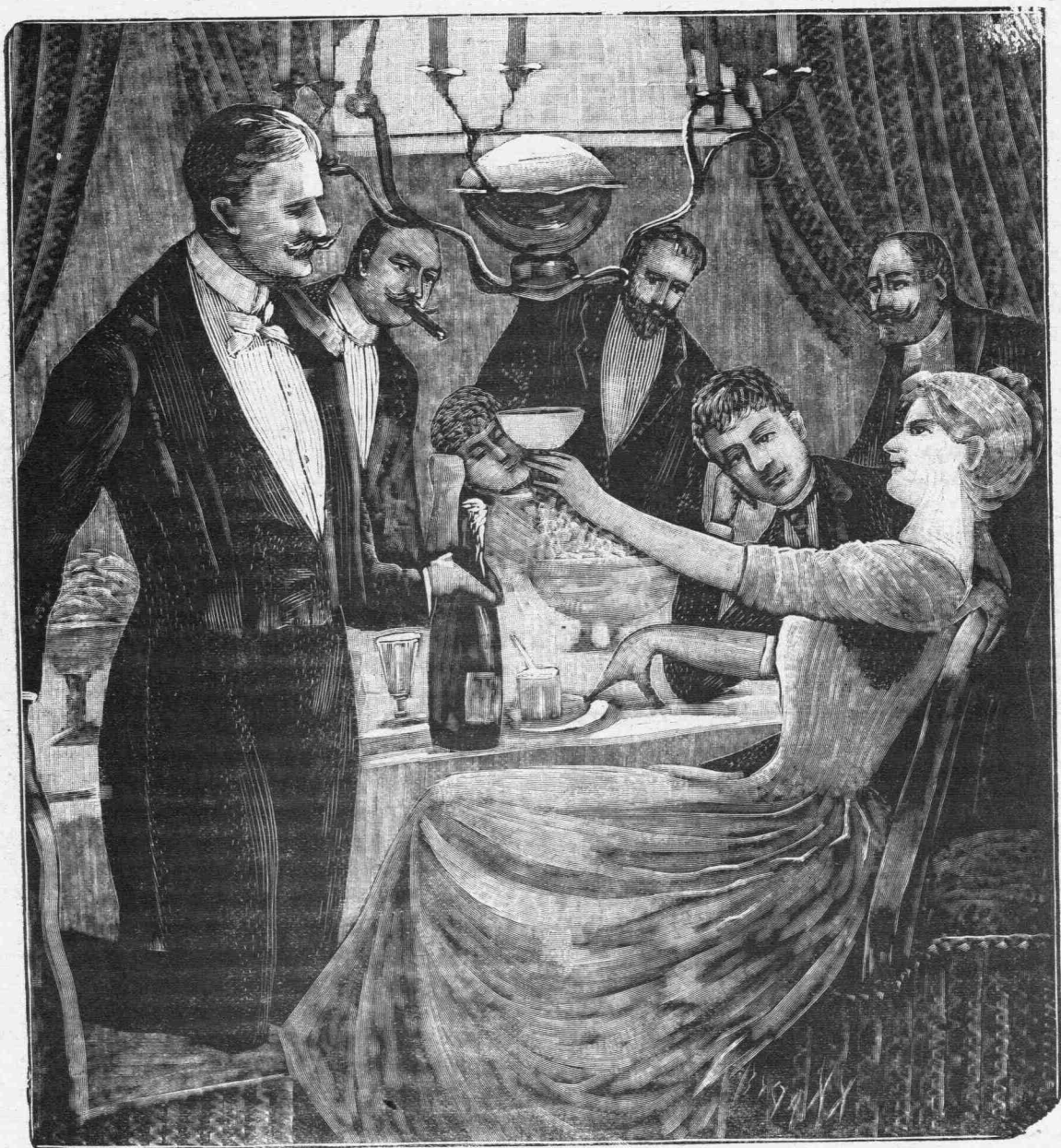

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— Βάλετε νὰ πῖω, εἶπεν. (Σελ. 827).

— Τί εἰμεθα ἡμεῖς διὰ τοὺς κυρίους τῆς τάξεώς σας; Παιγνία... ἀπλὴ διασκέδασις, πρὸς πάροδον μιᾶς ὥρας ἢ δύο... Ἡ ἀκόμη ἀντικείμενον ματαιοδοξίας, ὡς δακτύλιός τις ἢ ὠραίος ἵππος. Ἄν ἐγνωρίζατε πόσον εἶμαι θωρακισμένη ἐναντίον αὐτῶν τῶν ὠραίων φράσεων!... Καὶ πόσῃ ὀλίγην σημασίαν δίδω εἰς ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἄλλους!

— Μ' ἐκπλήττετε!

— Διατί;

— Νέα, ὠραία, πλουσία εὐθύ; ὦ; τὸ ἐπιθυμήσητε, διότι οἱ Περσίσοι εἶνε μεταλλεῖον χουσοῦν διὰ τὰς ὁμοίας πρὸς σας, περιφρονεῖτε προνόμια, ἅτινα τόσκι ἄλλαι φηνοῦσιν! Εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε ἀληθέστατον.

— Ἀλλὰ τὸ αἶτιον;

Ἡ Ρωζέλλη ἐμειδίασε πικρῶς.

— Πόσας, εἶπεν, εἶδον ἕως τῶρα μικρότητας, ἀνανδρείας καὶ προδοσίας... ἐπὶ τέλους τόσας ὑπέστην στερήσεις, βασάνους, βρβυχρότητας... ἐν συντόμῳ, τόσον ὑπέφερα, ὥστε ἡ ζωὴ μοι κινεῖ τὴν ἀηδιαν, μὲ κουράζει καὶ μ' ἐξοργίζει.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιγή.

— Σας! σας! σας! ἀνέκραξε τρίς ὁ ὑποκείμενος ἐν ἀκουσίῳ συγκινήσει.

— Ἐλέ! εἶπεν ἀνευδιόστως.

— Δὲν σας πιστεύω.